

Copyright © 2019 Sandra Brown Management, Ltd.
Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvainis Agency, Inc.
și P. & R. Permissions & Rights Ltd.

Traducere din limba engleză

Ediție publicată pentru prima dată în SUA de
Grand Central Publishing, o divizie a Hachette Book Group, Inc.

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

Capcana
Sandra Brown

Copyright © 2020 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BROWN, SANDRA

Capcana / Sandra Brown

trad.: Laura Berteau - București: Lira, 2020

ISBN 978-606-33-4834-1

I. Berteau, Laura (trad.)

821.111

SANDRA BROWN

Capcana

Traducere din limba engleză
Laura Berteau

LITERA
București
2020

prolog

O burniță tristă începoșă imaginea cadavrului de pe plajă.

Ceața forma nimburi de lumină în jurul felinareelor de pe ponton, dar nu risipea strălucirea intensă a luminilor portabile, instalate de echipele de intervenții. Într-o parodie grotescă, acestea își aruncau razele reci asupra forme acoperite în același fel în care un proiector de teatru luminează actorul aflat în mijlocul scenei.

Un elicopter de poliție se învârtă aproape de pământ, măsurând pontonul în sus și în jos cu raza lui neiertătoare. Aceasta trecu peste micul port în care bărcile se lăsau legănate de un curent leneș, în totală discordanță cu haosul din jur.

Înainte să se îndrepte spre larg, lumina de căutare trecu pe deasupra cadavrului. Curentul de aer produs de elicopter dădu la o parte un colț al învelitoarei hidoase, din plastic galben, scoțând la iveală o mână, inertă și albă pe nisipul bătătorit.

De la descoperirea cadavrului, mai mulți ofițeri ai diverselor agenții de implementare a legii și ordinii se adunaseră la fața locului. Luminile colorate ale unui elicopter de căutare și salvare clipeau pe fundalul norilor întunecați și joși care îmbrățișau portul. Dincolo de Fort Sumter, o ambarcațiune a Gărzii de Coastă a Statelor Unite își croia drum prin apele Atlanticului, iar luminile de avertizare apăreau și dispăreau printre valuri.

Sosiseră și caravane ale televiziunilor prin satelit, din care se revărsase un puhoi de reporteri și de cameramani entuziasmați.

Pe ponton se strânsese, ca întotdeauna, mulțimea de gură-cască. Se băteau pentru cel mai bun loc din care să se poată holba la cadavru, să monitorizeze activitatea

poliției și mass-mediei, să-și facă selfie-uri cu trupul neînsuflit în fundal. Făceau schimb de informații și își dădeau care mai de care cu părerea.

Se spunea că trupul fusese adus la țărnișă de fluxul de seară și că fusese descoperit de un bărbat și de fiul acestuia, care ieșiseră să-și plimbe labradorul pe plajă.

Se spunea că înecul era cauza evidentă a morții.

Se spunea că fusese rezultatul unei greșeli de navigație.

Nici una dintre aceste ipoteze nu era corectă.

Labradorul, care nu avea leșă, o luase înaintea stăpânilor, și câinele fusese cel care, sărind în valuri, făcuse sumbra descoperire.

Unul dintre spectatorii de pe ponton, auzind schimbul de informații, păreri și speculații, zâmbi în tăcere, cu o expresie satisfăcută.

capitolul 1

Cu trei săptămâni în urmă

Ușile automate i se deschisera în față. Dintr-o singură privire, Drex Easton înregistră detaliile din holul de la intrarea hotelului. Nu era nimeni acolo, cu excepția tinerei drăguțe de la recepție. Avea tenul ca o păpușă de porțelan, părul negru și lucios, strâns într-o coadă la spate și un zâmbet nesigur în clipa în care îl salută.

– Bună dimineața, domnule. Vă pot ajuta?

Drex puse jos servieta.

– Nu am rezervare, dar am nevoie de o cameră.

– Cazarea se face abia după ora două.

– Hmm.

– Pentru... Pentru confortul oaspeților noștri, camerele se eliberează abia la prânz.

– Hmm.

– Cei de la curățenie au nevoie de timp ca să...

– Înțeleg toate astea, domnișoară Li. Îi citise numele pe ecusonul prins pe blazerul vișiniu-închis. Zâmbi. Speram să puteți face o excepție în cazul meu.

Duse mâna la spate ca să scoată portofelul din buzunarul pantalonilor, iar gestul făcu să i se deschidă sacoul, suficient de mult cât să se vadă tocul de armă de sub brațul stâng. Când îl zări, tânăra clipi de câteva ori înainte să-și ridice ochii din nou spre el. Drex îi susținu calm privirea.

– Nu e cazul să vă alarmați, spuse el încet.

Deschise portofelul în care avea insigna și actul de identitate care îl clasifica drept agent special al Biroului Federal de Investigații.

Nu-i plăcea să joace această carte și nu o făcea decât atunci când avea nevoie de o scurtătură, ca să poată

ocoli regulile sau birocrația. Avu efectul scontat asupra domnișoarei Li, care păru numaidecât dispusă să-l servească.

- Să văd ce pot face.
- Aș considera-o o mare favoare.

Degetele grațioase loviră de câteva ori tastele computerului.

- Cameră dublă sau single?
- Nu sunt pretențios.

Ochii ei cercetară monitorul. Dădu imaginea în jos, apoi urcă la loc.

- Pot cere chiar acum să vi se pregătească o cameră dublă drăguță, dar s-ar putea să dureze cam o jumătate de oră. Sau avem deja disponibilă o cameră single, mai puțin drăguță.

- O iau pe cea mai puțin drăguță, deja disponibilă.
- Întinse un card de credit peste teigheaua din granit.
- Cât timp veți sta la noi, domnule Easton?

Nu era înceată. Îi observase numele.

- Nu sunt sigur. Încă doi... Încă doi asociați de-ai mei vor sosi în scurt timp. Nu o să știu cât timp voi rămâne decât după ce mă întâlnesc cu ei. Va trebui să vă anunț atunci.

- Nici o problemă. Puteți păstra camera până când mă anunțați că plecați de la noi.

- Grozav. Mulțumesc.

Trecu cardul de credit prin aparat și începu să-l înregistreze. Îi ceru să-și treacă datele pe un formular pe care să îl semneze în partea de jos. Apoi îi returnă cardul, împreună cu cartela de acces în cameră.

- Cartela oferă acces și la centrul de fitness de la etajul doi.

- Mulțumesc, dar n-o să-l folosesc.
- Restaurantul este în capătul holului din spatele dumneavoastră. Micul dejun se servește între...

- Nu mă interesează nici micul dejun.

Se aplecă și își ridică servieta. Înțelegând indiciul subtil, tânăra îi indică lifturile.

- Când ieșiți din lift, camera este spre stânga.

- Mulțumesc, domnișoară Li. Mi-ați fost de mare ajutor.

- Când vor sosi asociații dumneavoastră, pot să le dau numărul camerei în care stați?

- Nu va fi nevoie, le trimit eu mesaj. Pot să urce direct.

- Sper să decurgă bine întâlnirea.

Drex zâmbi în colțul gurii.

- Și eu la fel. Se aplecă apoi spre ea și spuse coborând vocea: Relaxați-vă, domnișoară Li. Vă descurcați de minune.

O expresie mâhnită apărui pe chipul tinerei.

- Este abia a doua zi când lucrez aici. E chiar atât de evident că am emoții?

- Probabil că pentru oricine altcineva, nu. Dar o mare parte din meseria mea înseamnă să evaluez oamenii foarte rapid. Și, dacă spunei că este doar a doua zi, sunt chiar și mai impresionat de cât de bine v-ați descurcat cu un oaspete dificil.

- Nu sunteți câtuși de puțin dificil.

Drex îi adresă un zâmbet leneș.

- M-ați prins într-o zi bună.

Camera mai puțin drăguță nu era una cu care hotelul să-și fi făcut vreodată reclamă, dar era mulțumitoare. Drex deschise servieta pe birou și porni laptopul. Îi transmise lui Mike numărul camerei, apoi se duse la fereastră. Oferea o priveliște de la etajul patru asupra unei intersecții de șosele principale și cam atât.

Se întoarse la birou și verifică e-mailurile. Nimic important. Se duse în baia compactă și folosi toaleta. Când se întoarse, telefonul hotelului suna. Ridică extensia de pe birou.

- Da?

- Domnule Easton?

- Domnișoară Li?

- Au sosit asociații dumneavoastră.

- Bun.

Mai repede decât se aștepta.

- Doriți să vă trimit ceva de la bucătărie? Poate un platou de fructe? Sau niște pateuri?

- Nu, mulțumesc.

- Dacă vă răzgândiți, nu ezitați să sunați.

- Așa voi face, domnișoară Li. Mulțumesc încă o dată că m-ați primit.

- Cu plăcere.

Deși intra suficientă lumină prin fereastra cu draperiile deschise, Drex aprinse lampa de pe birou. Potrivit termostatului cu câteva grade mai jos. Se privi în oglinda de deasupra măsuței de toaletă și își spuse că arăta prezentabil, dar în nici un caz pus la punct. Făcuse duș și se îmbrăcase în grabă.

Când auzi bătaia ușoară, se duse la ușă și privi prin vizor înainte să deschidă. Se dădu la o parte și le făcu semn celor doi bărbați să intre.

Când trecu pe lângă el, Gifford Lewis spuse:

- Fata de la recepție ne-a oprit ca să ne-ntrebe dacă suntem asociații domnului Easton. I-ai căzut cu tronc.

- Domnul Easton obține întotdeauna tot ce dorește, mormăi și Mike Mallory. Și, dacă tot s-a oferit, să știi că pe mine nu m-ar fi deranjat nici un platou de fructe și nici niște pateuri. Încă poți s-o suni.

Din reflex, Drex aruncă o privire în lungul holului - care era pustiu -, apoi închise ușa și o încuie.

- Mă trezești la prima oră a dimineții și-mi spui: „Găsește un loc în care pereții nu au urechi“. „Fără să pierzi timpul“, îmi spui. Nu pierd timpul, găsesc un loc și iată-ne. Lasă fructele și pateurile. Care-i treaba?

Cei doi bărbați se uitară de la unul la celălalt, însă nici unul nu spuse nimic. Pierzându-și răbdarea, Drex întrebă:

- Care e marele secret pe care nu-l puteați comunica prin canalele obișnuite?

Gif se duse lângă perete și se sprijini cu un umăr de zid. Mike scoase scaunul pe roțile de sub birou și își

îndesă cele o sută cincizeci și opt de kilograme între brațele care protestară.

Drex își puse mâinile în sold, cu o expresie impetuoasă:

- Pentru Dumnezeu, vorbește odată unul din voi?

Mike se uită la Gif, care făcu un gest dând de înțeles că-i ceda onoarea. Ridică privirea spre Drex și spuse:

- L-am găsit.

Vorbise pe tonul cu care anunți cuiva o condamnare la moarte. Nu spusese pe cine anume găsisese.

De ani buni Drex aștepta să audă aceste cuvinte. Își imaginase momentul de mii de ori. Se gândise că va avea cel puțin una, dacă nu chiar mai multe reacții fizice. Că o să-i țiue urechile, că o să i se usuce gura, că o să-i cedeze genunchii, că o să i se taie respirația, că o să-i plesnească inima.

În schimb, după ce mâinile îi alunecară din șolduri, întreaga ființă îi amori de parcă ar fi intrat într-o dimensiune supranaturală.

Probabil că și Gif, și Mike se așteptaseră la un fel de izbucnire, pentru că păreau uluiți de împietrirea lui bruscă, pe care însuși Drex o găsea extrem de stranie.

Abia peste un minut, când efectul paralic al șocului începu să treacă, Drex se duse din nou la fereastră. Nu avusese loc nici un cataclism de când privise ultima oară afară. Traficul nu se oprise pe șoselele care se intersectau. Nici o crăpătură nu apăruse pe suprafața pământului. Cerul nu se prăbușise. Soarele continua să strălucească.

Își apăsă fruntea pe fereastră și fu surprins să constate cât de rece i se părea geamul.

- Ești sigur?

- Sigur? Adică sută la sută? Nu, răspunse Mike. Dar tipul ăsta arată foarte bine pe hârtie.

- Vârsta?

- Șaizeci și doi de ani. Cel puțin așa scrie pe permisul de conducere valid.

Drex întoarse capul și ridică sprâncenele, într-o întrebare mută.

- Carolina de Sud, spuse Mike. Mount Pleasant. O suburbie din...

- Charleston, știu. Ce nume folosește?

- A-a.

Răspunsul îl făcu pe Drex să se întoarcă de tot.

- Poftim? Ce înseamnă asta?

- Înseamnă că nu-ți dăm numele până nu știm ce ai de gând să faci cu informația, zise Gif.

- Ce dracu' vă închipuiți că am de gând să fac cu ea? Mai întâi de toate mă duc la Charleston.

Gif schimbă o privire cu Mike, apoi se desprinsă de perete și veni lângă Drex. Nu avea o postură agresivă, ceea ce ar fi fost ridicol, pentru că Drex avea un fizic impunător, iar Gif nici pe departe. Dar își depărtă picioarele, pregătit să facă față unui atac, ca și cum stăpânirea de sine a lui Drex ar fi atârnat de un fir de păr și avea prea puține speranțe că o să se comporte rezonabil.

- Ascultă-mă, Drex! Eu și Mike am discutat pe drum încoace. Credem că ar trebui să iei în calcul... Adică, ar fi de preferat să... Cel mai bine ar fi să...

- Ce?

- Să-l anunțăm pe Rudkowski.

- Nici o șansă de așa ceva!

- Drex...

- Nici o șansă! repetă Drex, ceva mai tare și accentuând cuvintele.

Mike îi aruncă lui Gif o privire leneșă.

- Ți-am zis.

Urechile lui Drex începură să țiuiască până la urmă. Acum că realitatea pătrunsese în mintea lui, tensiunea îi crescuse la maximum. Simțise geamul rece sub frunte pentru că-i ardea fața. Vasele de sânge din tâmpile îi pulsau îngrijorător. Scalpul începuse să-i transpire sub păr. Își simțea trunchiul cleios.

Își scoase sacoul și-l aruncă pe pat, smulse tocul pistolului și-l aruncă peste sacou, slăbi nodul cravatei și desfăcu gulerul de la cămașă de parcă s-ar fi pregătit

de o bătaie cu pumnii - cu care s-ar fi putut finaliza, la nevoie, această dispută.

Făcând un efort de voință ca să-și păstreze cel puțin vocea calmă, întrebă din nou:

- Ce nume folosește?

- Presupunând că e el, zise Mike.

- Voi presupuneți că el este, altfel n-ați fi sugerat această întâlnire secretă. Spuneți-mi ce știți despre el, începând cu numele.

- Fără nume.

Mike Mallory era un adevărat geniu când venea vorba să scoată informații dintr-un computer, însă talentul lui în ceea ce privea relațiile cu ceilalți lăsa de dorit. Nutrea un dispreț general față de oameni, convins că cei mai mulți erau niște imbecili notorii, cu Drex și Gif singurele posibile excepții.

Era atât de bun în ceea ce făcea, că Drex îi tolera atitudinea brutală și lipsa totală de abilități sociale, însă în clipa de față mormăia un epitet deloc măgulitor atât la adresa lui Mike, cât și a lui Gif, care, de data asta, părea să fie de partea lui.

- N-ai decât, zise Mike, zi-ne cum vrei. Dar ne gândim la binele tău.

- O să mă gândesc singur la binele meu, mersi frumos.

- După ce o să auzi totul, poate că vei hotărî că nu este cea mai bună idee să te ocupi personal de problema asta.

- Ba nu.

Mike ridică din umeri.

- Atunci, mergi la moarte sigură. Dar eu n-o să-ți sap mormântul și să mă ia dracu' dacă o să cobor cu tine în groapă. Te-am avertizat.

- Mi se pare cinstit. O să aflu și singur afurisitul ăsta de nume. Trimite-mă doar în direcția lui.

Mike dădu din cap.

- Asta pot s-o fac. Pentru că nici eu nu vreau să scape. Dacă e el.

Drex dădu puțin înapoi și își roti umerii, ca să-i relaxeze pentru oameni și cărți

- Omul acesta misterios lucrează undeva?
- Eu n-am găsit nimic, spuse Mike, dar trăiește bine.
- Sunt convins, mârâi Drex. De cât timp este în Mount Pleasant?

- Asta nu știu încă. Dar locuiește la reședința curentă de zece luni.

- Ce reședință?
- O casă.
- Închiriată?
- Cumpărată.
- Cu ipotecă?

- Dacă da, eu n-am găsit-o.

- Așadar, a cumpărat-o cu bani lichizi.

Mike își ridică umerii masivi părând parcă să spună „probabil“.

Gif aduse în discuție ipoteza că proprietatea ar fi putut fi o moștenire, însă nici unul dintre ei nu credea cu adevărat asta, așa că nu dezvoltară subiectul.

- Cum e locul? întrebă Drex.

- L-am găsit pe o listă de proprietăți imobiliare, spuse Mike. Nu e el primul proprietar. Dar este un cartier bun, cu pretenții.

- Prețul?

- Un milion și jumătate, și încă ceva. Arăta spațios și bine întreținut pe Google Earth. E totul aici.

Mike scotoci pe sub pardesiu și scoase un stick de memorie din buzunarul pantalonilor. Drex i-l luă din mână.

- N-o să-ți folosească la nimic fără parolă, iar parola n-o primești până nu terminăm de vorbit.

Drex făcu o grimasă.

- Pot să-ți sparg parola. Oi fi tu un magician într-ale IT-ului, dar să știi că nu ești singurul om din lume care se pricepe la computere.

Mike ridică mâinile.

- N-ai decât să încerci. Pune pe cine vrei tu la treabă. Dar, dacă ești descoperit, cum o să explici interesul pe care îl manifesti față de acest cetățean, după toate aparențele cinstite?

- Unui hacker cumpărat cu o mită grasă puțin o să-i pese de interesul meu.

- Un hacker care acceptă mită n-o să stea o clipă pe gânduri să-ți ia banii, apoi...

- Apoi o să te înjunghie pe la spate, se amestecă și Gif. Hackerul tău l-ar putea suna pe omul din Carolina de Sud ca să-i spună că în Lexington, Kentucky, e unul care îl spionează.

Gif prinse ideea din zbor și adăugă:

- Pentru mai mulți bani decât îi dai tu, hackerul te-ar putea vinde.

- Și atunci tu, agent special Easton, continuă Mike, arătând cu degetul gros spre el, ai fi cel spionat și prins comițând Dumnezeu știe câte încălcări de legi, violări de intimitate și infracțiuni - atât civile, cât și penale. Iar asta ar compromite întreaga situație și ar anula totodată orice altă șansă de a pune vreodată mâna pe nenorocitul ăsta - iar ăsta este scopul vieții tale!

Mike trase adânc aer în piept, șuierând.

- Spune dacă n-avem dreptate.

Drex se așeză pe marginea patului, își sprijini brațele pe coapse și își lăsă capul să-i cadă în față. După câteva clipe, ridică privirea.

- Bine. Fără hacker. Îmi voi modera abordarea. Mulțumiri?

Ceilalți doi schimbă o privire. Gif spuse:

- Dă și tu dovadă de prudentă, de puțină discreție...

- Nu te duce până nu ai toate gloanțele în încărcător, zise Mike.

- E tot ce-ți cerem, adăugă Gif.

Drex își puse mâna pe inimă.

- Voi fi prudent, discret și cu încărcătorul plin. Bine?

Nici unul dintre ei nu era de acord cu ultima parte și nu părea convins de sinceritatea lui, însă Mike spuse: